

©by Jane Kievit
Allrightsreserved
Alle rechten voorbehouden
Uitgeverij: Yanga België - Nederland
www.yanga.mijnbestsellers.nl

Niets in deze uitgave mag verveelvoudigd en/of gekopieerd worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur

Elke gelijkenis met bestaande personen of locaties is ontsproten aan de fantasie van de schrijver en berust op louter toeval.

Griezelen in het donker

De kamer bewaart voor eeuwig haar geheim

De telefoon gaat, maar verder is er geen ander geluid te horen dan de stilte. Pas na ettelijke keren houdt het irritante gerinkel op. De stilte wordt intenser evenals de duisternis die invalt. Slechts een paar kaarsen verlichten de kamer. Verder is alles donker, zodat de vrouw die in haar leunstoel weggedoken zit, een sinistere aanblik biedt. Het lijkt alsof ze ergens op wacht. Dan klinkt van buitenaf ... heel plots ... een zachte klap, die door de stilte van de kamer, bijna oorverdovend klinkt. Uit de leunstoel komt geen reactie. Even later klinkt er gerammel aan de voordeur. Zachte voetstappen komen de gang in en blijven even in de deuropening van de kamer staan. Seconden lang gebeurt er niets. Dan verwijderen de voetstappen zich weer naar de gang. Ze lopen de trap op. Boven is licht gestommel te horen. Dan komen de voetstappen terug de trap af. Ze lopen opnieuw door de gang. Blijven weer even staan in de deuropening. En lopen dan resoluut op de leunstoel toe. Voor de stoel blijven de voeten staan. De vrouw verroert geen vin. Haar ogen blijven star voor zich uit kijken. Opnieuw blijft het seconden lang stil. Dan verdwijnen de voetstappen geruisloos en de stilte lijkt de muren in stukken te scheuren. De vrouw heeft zich nog steeds niet bewogen. Bij het ochtendgloren klinkt er opnieuw gestommel aan de voordeur. Dit keer zijn er meerdere voetstappen te horen in de gang. Ze lopen de kamer binnen en eindigen bij de vrouw die nog steeds in haar leunstoel zit. De kaarsen zijn uitgedoofd. Zacht betast men de vrouw. Daarna wordt ze opgetild en weggedragen. Somber klinkt een stem: "Het heeft zo moeten zijn." Na deze griezelige woorden wordt de voordeur met een bons gesloten en de kamer bewaart voor eeuwig haar geheim.

De kasteelvrouw

In de kamer is het stil. Rustig zitten twee mensen in hun stoel. Dan laat de klok z'n twaalf slagen horen. Het is nu middernacht. Het uur heeft geslagen. Langzaam staat één van de twee mensen op. De ander blijft zitten en kijkt op noch om. Degene die recht staat is een vrouw. Ze draagt een wit gewaad. Ze loopt naar de keuken en neemt een pan met aardappeltjes die op het vuur stond te pruttelen en dus zijn ze nog warm. Daarna bestijgt ze met de gevulde pan in haar hand, de grote wenteltrap en loopt naar de torenkamers die volkomen leeg zijn. Ze loopt een kamer binnen en gaat daar voor een raam staan dat open staat, zodat ze over een meer kan uit kijken. Terwijl haar wit gewaad wappert in de koele nachtwind, heft ze onverhoeds de pan in haar hand omhoog zodat de aardappeltjes in een mooie vloeiende boogbeweging in het meer terecht komen. Met de lege pan nog steeds hoog opgeheven, roept ze luid in de stilte van de nacht: "Paul! Paul! PAUL!", terwijl de tranen over haar wangen rollen. Even blijft ze nog staan, de pan nog steeds omhoog houdend. Dan draait ze zich met een ruk om en loopt vlug terug de trappen af, zet de pan in de keuken en ploft weer in dezelfde houding in haar leunstoel, zodat het lijkt alsof ze nooit heeft recht gestaan.

Zou dit morgennacht weer gebeuren?